

Naslov: **Benjamin Krnetič, Marko iz filma Čefurji raus!**

Podnaslov:

Avtor: **UREDNIŠTVO**

Vir: **NAPOVEDNIK**

Datum: 10.09.2013 Stran: 37

Velikost: 426 cm2 Rubrika: KINO

Doseg: 0

Benjamin Krnetič, Marko iz filma Čefurji raus!

Pogovarjali smo se z Benjaminom Krnetičem, glavnim igralcem filma Čefurji raus!, ki je bil posnet po istomenski knjižni uspešnici Gorana Vojnoviča. Film bo prikazan v tekmovalnem programu 16. festivala slovenskega filma (11. do 15. 9.), v kinodvorane pa pride 3. oktobra.

Kako ste prišli do glavne vloge v filmu, preko avdicije ali povabila?

Čefurski lobi! (smeh) Prvič v življenju mi je dejansko prišlo prav, da sem „fur“. V bistvu gre bolj za „lajf“, avdicija je bila le formalni obred iniciacije. Že takrat davno, ko sem knjigo bral prvič, sem bil z vsakim poglavjem znova presnečen, kako zelo sva si z Markom podobna ... Tako kot je to mislilo vseh preostalih tristo na avdiciji. Zato je to genialen roman.

Zagotovo ste prebrali knjigo; bo zgodba v filmu enaka, bo veliko sprememb?

Smešno bi bilo, če bi se gledalci usedli v dvorano v pričakovanju Čefurjev raus, dobili bi pa nekaj drugega. In v resnici je smešno, ker se bo zgodilo ravno to. Dobili bodo film. In čeprav je zgodba v osnovi identična, je stvar drugačna. Film pač komunicira drugače kot knjiga.

V filmu se pojavi tudi Aleksandar Rajaković – Sale, ki je Marka igral v gledališki predstavi; ste ga vprašali za kakšen nasvet? Je kakšna stvar, ki jo vi drugače vidite, kot jo je on?

Pravzaprav se sploh nisva toliko pogovarjala o samih interpretacijah. Mogoče bi se morala. In o Marku nisem nikoli razmišljal v primerjavi s Saletovo interpretacijo. V resnici je šlo za občutja, situacije in spomine, ki so mi zelo lahko dostopni, tako da sem primerjave vlekel od drugod. Sale je pomagal predvsem s svojo naravo in delovanjem. To se mi je zdelo mogoče tudi bolj pomembno.

Kako so potekale priprave na snemanje?

Je bilo težko osvojiti jezik, tako imenovano fužinščino oziroma čefurščino? In – se je je bilo težko odvaditi?

Priprave so bile predvsem vaje, ki so potekale z gospodom Tomijem Janežičem, velikim mojstrom teorije in prakse igre, ki je med drugim tudi eden od mentorjev in profesorjev na akademiji. Kar se pa osebnih priprav tiče, pa kot že rečeno, je šlo za vzporednice, ki sem jih lahko vlekel brez večjih težav. Čefursko, hvala bogu, govorim zaradi primarne in sekundarne socializacije. Zakaj bi se tega sploh moral odvaditi? (smeh)

Velikokrat se odraščanje zgodi ravno zato, ker misliš, da si že odrasel

Ste se kdaj poglobljali v miselne in kulturne razlike med priseljenci iz nekdanje Jugoslavije in Slovenci? Vam je ta filmska izkušnja razkrila kaj novega?

Če boste moj priimek pravilno zapisali, bo na koncu mehki č. In mislim, da mi je ta filmska izkušnja razkrila podobno, kot bo marsikateremu gledalcu. Da je resničnost veliko bolj resnična, navadna, ne tako naložena s predsodki in predstavami. Oziroma je prenalozena ravno s tem, ker sem si vse to naložil sam, ker sem potreboval nekaj zanimivega v življenju. Marsikdo bo zaradi tega razočaran. A ravno zato je tak film dober film.

Kako je bilo sodelovati z Goranom Vojnovičem?

Goran je eden najbolj nekonfliktnih ljudi, kar sem

jih srečal v življenju. Na setu se niti enkrat ni nihče skregal, pa bi se lahko. Šef je pač poskrbel, da do tega ni prišlo. Kralj. Ves čas deluje mirno, sprejema in poslušša. Gradil je skupaj z nami oziroma nas je v tej gradnji preklemano dobro vodil. Ogromno ve in zna podati svoje znanje in mnenje. Še si želim delati z njim.

Pa z uveljavljenimi, slavnimi igralci?

Name je prisotnost vseh teh igralcev delovala zelo navdihujoče. Čeprav se mi je zdelo, ko je Polona Juh prvič vkorakala na vajo, da ne znam več sedeti na stolu.

Kot študent AGRFT že imate igralske izkušnje, vaši soigralci, Markovi prijatelji, so naturščiki. Kako ste se ujeli?

Genialno. Sploh nihče ni razmišljal o tem, da se jaz šolam za igralca, oni pa ne. V prvi vrsti smo vsi fantje z ulice. Čeprav smo iz različnih kvartov, so to vseeno podobna okolja, podobni tipi ljudi. Najbrž smo se zato hitro počutili domače. O tem tudi govori film. Povsod so Đorđići, Acoti, Dejani, Adiji ...

Marko trenira košarko, pogreša svoj "fuzbal klub" – kako je s tem pri vas?

Pri nas v Mostah smo igrali basket samo, kadar smo se morali kaj zmeniti, pa se nismo ravno hoteli tepsti. Težko se temu reče basket. Bolj sem 'fan' nogometa. Že dolgo časa navijam za ponos Londona, Chelsea FC. Podpiram tudi svoj lokalni klub, Slovan. Tam je bolj žalost, ampak vseeno.

Zgodba Čefurji raus je zabavna in hkrati zelo resna; kako jo dojemate vi?

Predvsem je to zgodba o odraščanju. Odraščanje se lahko zgodi, ko te deportirajo v Bosno. Velikokrat se zgodi, ko pogledaš dober film. In velikokrat se odraščanje zgodi ravno zato, ker misliš, da si že odrasel. Tem fantom se veliko tega zgodi.